

"אין הגלויים מתכנסות אלא בזכות המשניות"

מסכת מגילה

נבחן בעל פה

משנה										בבא א'	פרק
א	י	ט	ח	ז	ו	ה	ד	ג	ב	א	א
					ו	ה	ד	ג	ב	א	ב
					ו	ה	ד	ג	ב	א	ג
				ז	ח	ט	י				ד

מגילה

פרק א

כפר. באלו אָמרו, מקדימין ולא מאחרין. אָבל זמן עצי פֿהנים ותשעה באב ונתיגה וסהל, מאחרין ולא מקדימין. אף על פי שָאָמרו מקדימין ולא מאחרין, מתרין בהספד ובמעניות ומתנות לאַביונים. אמר רבי יהודה, אימתי, מקום שְנִכְנָסין בשני ובחמישי. אָבל מקום שאין נכנסין לא בשני ולא בחמישי, אין קורין אותה, אלא בזמנה:

ד קראו את המגלה באָדר הראשון ונתעברה השנה, קורין אותה באָדר השני, אין בין אָדר הראשון לאָדר השני אלא קריאת המגלה ומתנות לאַביונים:

ה אין בין יום טוב לשבת, אלא אכל נפש בלֶבֶד. אין בין שבת ליום הכפורים, אלא שָנָה ודונו בידי אדם ונה ודונו בכרת:

ו אין בין המִדֵּר הנָּאָה מִחֲבָרוֹ לְמִדֵּר מִמֶּנּוּ מֵאָכֵל, אלא דריסת הרגל וכלים שאין עושין בָּהֶן אָכֵל נֶפֶשׁ. אין בין גִּדְרִים לנִדְבוֹת, אלא שֶׁהַגִּדְרִים טִיב בְּאַחֲרֵיהֶן, ונִדְבוֹת אינן טִיב בְּאַחֲרֵיהֶן:

ז אין בין זב הרואה שְׁמִי ראיות לרואה שְׁלֹשׁ, אלא קרָבֵן. אין בין מצרע מִסָּגֵר לַמִּצְרַע מִחֻלָּט, אלא

א מַגְלָה נקראת באחד עֶשֶׂר, בשנים עֶשֶׂר, בשלשה עֶשֶׂר, בארבעה עֶשֶׂר, בחמשה עֶשֶׂר, לא פחות ולא יותר. כִּרְפִין הַמִּקְפִּין חומה מימות יהושע בן נון, קורין בחמשה עֶשֶׂר. כְּפָרִים וְעִירוֹת גְּדוּלוֹת, קורין בארבעה עֶשֶׂר, אלא שֶׁהַכְּפָרִים מקדימין ליום הכְּנִיסָה:

ב כִּיצַד, חל להיות יום ארבעה עֶשֶׂר בשני, כְּפָרִים וְעִירוֹת גְּדוּלוֹת קורין בו ביום, ומקפוט חומה לְמָחָר. חל להיות בשלישי או ברביעי, כְּפָרִים מקדימין ליום הכְּנִיסָה, וְעִירוֹת גְּדוּלוֹת קורין בו ביום, ומקפוט חומה לְמָחָר. חל להיות בחמישי, כְּפָרִים וְעִירוֹת גְּדוּלוֹת קורין בו ביום, ומקפוט חומה לְמָחָר. חל להיות ערב שבת, כְּפָרִים מקדימין ליום הכְּנִיסָה, וְעִירוֹת גְּדוּלוֹת ומקפוט חומה קורין בו ביום. חל להיות בשבת, כְּפָרִים וְעִירוֹת גְּדוּלוֹת מקדימין וקורין ליום הכְּנִיסָה, ומקפוט חומה לְמָחָר. חל להיות אחר השבת, כְּפָרִים מקדימין ליום הכְּנִיסָה, וְעִירוֹת גְּדוּלוֹת קורין בו ביום, ומקפוט חומה לְמָחָר:

ג איזו היא עיר גדולה, כל שיש בה עֶשְׂרֵה בטלנים. פחות מכאן, הרי זה

ב קראָה סרוגין, ומתנמנם, יצא. הִיָּה כותֶבֶה, דוֹרֶשֶׁה, ומגיֶהָ, אם כֵּן לְבוֹ, יצא. וְאִם לֹא, לא יצא. הִיָּתָה כְּתוּבָה בִּסֵּם, ובסִקְרָא, ובקוֹמוֹס ובקִנְיָנוֹת, על הַגִּיר וְעַל הַדְּפִתְרָא, לא יצא, עד שִׁתְּהָא כְּתוּבָה אֲשׁוּרִית עַל הַסִּפֵּר וּבִדְיוֹ:

ג כֵּן עִיר שֶׁהֵלֵךְ לִכְרֹךְ וּכְן כְּרֹךְ שֶׁהֵלֵךְ לָעִיר, אִם עֲתִיד לִתְּזוֹר לְמִקְוֵמוֹ, קוֹרָא כְּמִקְוֵמוֹ. וְאִם לֹא, קוֹרָא עֲמֻהָן. וּמַהֲיָכֵן קוֹרָא אָדָם אֶת הַמַּגִּלָּה וְיוֹצֵא בָּהּ יָדֵי חוֹבְתוֹ, רַבִּי מֵאִיר אָמַר, בְּלָהּ, רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, מֵאִישׁ יְהוּדִי. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, מֵאֲחֵר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה:

ד הַכֹּל כְּשֶׁרִין לִקְרוֹת אֶת הַמַּגִּלָּה, חוּץ מִסֵּרֶשׁ, שׁוֹטָה, וְקָטָן. רַבִּי יְהוּדָה מְכַשֵּׁיר בְּקָטָן. אִין קוֹרִין אֶת הַמַּגִּלָּה, וְלֹא מְלִין, וְלֹא טוֹבְלִין וְלֹא מִזִּין, וְכֵן שׁוֹמְרֵת יוֹם כְּנָגֵד יוֹם לֹא תִּטְבּוֹל, עַד שִׁתְּנֵץ הַחֲמָה. וְכֵן שָׁעֲשׂוּ מִשְׁעָלָה עֲמוּד הַשֶּׁחֶר, כְּשֶׁר:

ה כָּל הַיּוֹם כְּשֶׁר לִקְרִיאַת הַמַּגִּלָּה, וְלִקְרִיאַת הַהִלָּל, וְלִתְּקִיעַת שׁוֹפָר, וְלִנְטִילַת לִילָב, וְלִתְּפִלַּת הַמּוֹסָפִין, וְלַמּוֹסָפִין, וְלִדְּוֵי הַפָּרִים, וְלִדְּוֵי הַמַּעֲשֵׂר, וְלִדְּוֵי יוֹם הַפָּפוּרִים, לְסִמְכָה, לְשַׁחֲטָה, לְתַנּוּפָה, לְהַנְשָׁה, לְקַמִּיצָה וּלְהַקְטִירָה, לְמִלִּיקָה, וּלְמַבְלָה, וּלְהַנְיָה, וּלְהַשְׁקִית סוּטָה, וּלְעִרִיפַת הָעֵגְלָה, וּלְטַהֲרַת הַמַּעֲרָע:

פְּרִיעָה וּפְרִימָה. אִין בֵּין טְהוֹר מִתּוֹךְ הַסֵּגֶר לְטְהוֹר מִתּוֹךְ הַחֵלֶט, אֲלֵא תִגְלַחַת וְצִפְּרִים:

ו אִין בֵּין סְפָרִים לְתַפְלִין וּמִזְוֹת, אֲלֵא שֶׁהַסְּפָרִים נִכְתְּבִין בְּכָל לָשׁוֹן, וְתַפְלִין וּמִזְוֹת אֵינָן נִכְתְּבוֹת אֲלֵא אֲשׁוּרִית. רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אָמַר, אִף בְּסְפָרִים לֹא הִתִּירוּ שִׁיפְתָּבוּ אֲלֵא וְנִינִית:

ז אִין בֵּין כֶּהֱן מִשּׁוּם בְּשֵׁמֶן הַמִּשְׁחָה לְמַרְבֵּה בְּגָדִים, אֲלֵא פֶּר הַבָּא עַל כָּל הַמַּצּוֹת. אִין בֵּין כֶּהֱן מִשְׁמֵשׁ לְכֶהֱן שֹׁעֵבֶר, אֲלֵא פֶּר יוֹם הַכַּפּוּרִים וְעִשְׂרֵית הָאֵיפָה:

ח אִין בֵּין בִּמָּה גְדוּלָּה לְבִמָּה קִטְנָה, אֲלֵא פְסָחִים. זֶה הַכֵּלֶל, כָּל שֶׁהוּא נִדָּר וְנִדָּב, קָרֵב בְּבִמָּה. וְכָל שֶׁאֵינּוּ לֹא נִדָּר וְלֹא נִדָּב, אֵינּוּ קָרֵב בְּבִמָּה:

ט אִין בֵּין שִׁילָה לִירוּשָׁלַיִם, אֲלֵא שֶׁבִּשְׁלִילָה אוֹכְלִים קִדָּשִׁים קָלִים וּמַעֲשֵׂר שְׁנֵי בְּכָל הָרֹאָה, וּבִירוּשָׁלַיִם לִפְנֵים מִן הַחוּמָה. וְכָאן וְכָאן קִדָּשֵׁי קִדָּשִׁים נֶאֱכָלִים לִפְנֵים מִן הַקְּלָעִים. קִדָּשַׁת שִׁילָה יֵשׁ אַחֲרֶיהָ הַתֵּר, וּקְדֻשַׁת יְרוּשָׁלַיִם אֵין אַחֲרֶיהָ הַתֵּר:

פרק ב

א הַקּוֹרָא אֶת הַמַּגִּלָּה לְמַפְרַע, לֹא יֵצֵא. קִרְאָה עַל פֶּה, קִרְאָה תַּרְגוּם, בְּכָל לָשׁוֹן, לֹא יֵצֵא. אֲבָל קוֹרִין אוֹתָהּ לְלוּעֲזוֹת בְּלִעְזָא. וְהַלּוּעֲזָא שֶׁשְׁמַע אֲשׁוּרִית, יֵצֵא:

ו כל הלילה כשר לקצירת העמר
ולתקטר תלבים ואברים. זה הכלל,
דבר שמצנתו ביום, כשר כל היום.
דבר שמצנתו בלילה, כשר כל
הלילה:

פרק ג

א בני העיר שמכרו וחובוה של עיר,
לוקחין בדמיו בית הכנסת. בית
הכנסת, לוקחין תבה. תבה, לוקחין
מטפחות. מטפחות, לוקחין ספרים.
ספרים, לוקחין תורה. אבל אם מכרו
תורה, לא יקחו ספרים. ספרים, לא
יקחו מטפחות. מטפחות, לא יקחו
תבה. תבה, לא יקחו בית הכנסת.
בית הכנסת, לא יקחו את הרחוב. וכן
במותריהו. אין מוכרין את של רבים
ליחיד, מפני שמורידן אותו
מקדשותו, דברי רבי יהודה. אמרו לו,
אם כן אף לא מעיר גדולה לעיר
טובה:

ב אין מוכרין בית הכנסת, אלא על
תנאי שאם ירצו יתזירוהו, דברי רבי
מאיר. וחקמים אומרים, מוכרים
אותו ממכר עולם, חוץ מארבעה
דברים, למרחץ ולפרסקי ולטבילה
ולבית המים. רבי יהודה אומר,
מוכרין אותו לשם חצר, והלוקח מה
שירצה יעשה:

ג נעוד אמר רבי יהודה, בית הכנסת
שחבר, אין מספידין בתוכו, ואין
מפשילין בתוכו תבליים, ואין פורשין
לתוכו מצודות, ואין שוטחין על גגו

פרות, ואין עושין אותו קפנדריא,
שנאמר, (ויקרא כו) ונהשמותי את
מקדשיכם, קדשתו אף כשהו שוממין.
עלו בו עשבים, לא יתלוש, מפני
עגמת נפש:

ד ראש חדש אדר שחל להיות
בשבת, קורין בפרשת שקלים. חל
להיות בתוך השבת, מקדימין לשעבר
ומפסיקין לשבת אחרת. בשנה,
זכור. בשלישית, פרה אדמה.
ברביעית, החדש הזה לכם.
בחמישית, חזרין לקסדרן. לכל
מפסיקין, בראשי חדשים, בחגכה
ובפורים, במעניות ובמעמדות וביום
הפורים:

ה בפסח קורין בפרשת מועדות של
תורת פהנים. בעצרת, שבעה שבעות.
בראש השנה, בחדש השביעי באחד
לחדש. ביום הפורים, אחרי מות.
ביום טוב הראשון של חג קורין
בפרשת מועדות שבתורת פהנים,
ובשאר כל ימות החג בקרבנות החג:

ו בחגכה, בגשיאים. בפורים, ויבא
עמלק. בראשי חדשים, ובראשי
חדשיכם. במעמדות, במעשה
בראשית. במעניות, ברכות וקללות.
אין מפסיקין בקללות, אלא אחד
קורא את כלן. בשני ובחמישי ובשבת
במנחה, קורין כסדרן ואין עולין להם
מן הסשבון, שנאמר, (ויקרא כג) וינדבר
משה את מעדי יי אל בני ישראל,
מצותן שיהו קורין כל אחד ואחד
בזמנו:

פרק ד

בתורה. ועד כמה הוא מדלג, עד כדי שלא יפסוק התרגמן:

ה המפטיר בנביא הוא פורס על שמע, והוא עובר לפני התבה, והוא נושא את פפיו. ואם היה קטן, אביו או רבו עוברים על ידו:

ו קטן קורא בתורה ומתרגם, אבל אינו פורס על שמע, ואינו עובר לפני התבה, ואינו נושא את פפיו. פוחח פורס את שמע ומתרגם, אבל אינו קורא בתורה ואינו עובר לפני התבה ואינו נושא את פפיו. סומא פורס את שמע ומתרגם. רבי יהודה אומר, כל שלא ראה מאורות מקומו, אינו פורס על שמע:

ז פהן שיש בידי מומין, לא ישא את פפיו. רבי יהודה אומר, אף מי שהיו ידיו צבועות אסטים ופואה, לא ישא את פפיו, מפני שהעם מסתכלין בו:

ח האומר איני עובר לפני התבה בצבועין, אף בלבנים לא יעבור. בסנדל איני עובר, אף יחף לא יעבור. העושה תפלתו עגלה, סכנה ואין בה מצוה. נתנה על מצחו או על פס ידו, הרי זו דרך המינות. צפן זהב, ונתנה על בית אגלי שלו, הרי זו דרך הציצונים:

ט האומר יברכוך טובים, הרי זו דרך המינות. על קן צפור גיעו רחמיה, ועל טוב יזכר שמה,

א הקורא את המגלה עומד יושב, קראה אחד, קראה שנים, יצאו מקום שנהגו לברך, יברך. וישל לא לברך, לא יברך. בשני ובתמישי ובשבת במנחה, קורין שלשה. אין פוחתין ואין מוסיפין עליה, ואין מפטירין בנביא. הפוחח והחוחם בתורה, מברך לפניו ולאחריו: **ב** בראשי חדשים ויחלו של מועד, קורין ארבעה. אין פוחתין מהן ואין מוסיפין עליהן, ואין מפטירין בנביא. הפוחח והחוחם בתורה, מברך לפניו ולאחריו. זה הכלל, כל שיש בו מוסף ואינו יום טוב, קורין ארבעה. ביום טוב, חמשה. ביום הכפורים, ששה. בשבת, שבעה. אין פוחתין מהן, אבל מוסיפין עליהן, ומפטירין בנביא. הפוחח והחוחם בתורה, מברך לפניו ולאחריו:

ג אין פורסין את שמע, ואין עוברים לפני התבה, ואין נושאים את פיהם, ואין קורין בתורה, ואין מפטירין בנביא, ואין עושין מעמד ומושב, ואין אומרים ברפת אבליים ותנחומי אבליים וברפת חתנים, ואין מוזמנין בשם, פחות מעשרה. ובשרקעות, תשעה וכהן. ואדם, פיוצא בהן:

ד הקורא בתורה לא יפחות משלשה פסוקים. לא יקרא למתרגמן יותר מפסוק אחד, ובנביא שלשה. היו שלשתן שלש פרשיות, קורין אחד אחד. מדלגין בנביא ואין מדלגין

מודים מודים, משתקין אותו. המכנה
בעריות, משתקין אותו. האומר,
ומזרעך לא תתן להעביר למלך,
ומזרעך לא תתן לעבדך בארמיתא,
משתקין אותו בגזיפה:

י מעשה ראובן, נקרא ולא מתרגם.
מעשה תמר, נקרא ומתרגם. מעשה
עגל הראשון, נקרא ומתרגם. והשני,
נקרא ולא מתרגם. ברפת פהנים,
מעשה דוד ואמנון, לא נקראין ולא
מתרגמין. אין מפטירין במקדש.
ורבי יהודה מתיר. רבי אליעזר
אומר, אין מפטירין בהודע את
ירושלים: